ei karda. Ta unistab ainult sellest, kuidas jaanalindu kelle sulgede eest palju raha makstakse, ära tappa. Aga jaanalind on väga ettevaatlik lind. Alati on ta valvel ja vahib hoolega ringi, kas mitte mõni vaenlane kuskilt poolt ei ligine. Näeb ta midagi kahtlast, jookseb ta nagu tuul minema. Isegi ratsahobusega on teda raske kätte saada. „Kui mitte teisiti, siis kavalusega saan su ikkagi kätte," mõtleb kütt. Ta teeb enese ka jaanalinnuks: seob enesele suure jaanalinnu sulgedega ehitud padja selga, võtab jaanalinnu nahaga ületõmmatud ridva, mis linnu kaela peab kujutama ja mille otsa jaanalinnu pea on kinnitatud, kätte ja sammub kõrbe. Teise kätte võtab kütt tapariistad: pinguletõmmatud vibupüssi ja ärakihvtitatud nooled. Niisuguses ehtes hiilib kütt laane, kus päris jaanalind seebrade ja antiloopide seltsis kehakinnitust võtmas. Kütt tõstab ridva ühes jaanalinnu peaga kõrgele ja pöörab seda igasse külge, nagu otsiks ta oma head tuttavat, ehk laseb ridva langeda, nagu oleks ta midagi söögipoolist leidnud. Niiviisi hiilib ta jaanalinnule ikka lähemale ja lähemale. Kütt mängib oma osa nii heasti, et jaanalind teda tõesti oma uueks seltsimeheks peab, kes nähtavasti tema juure rohtu sööma tuleb. Seda ei salli uhke lind sugugi. Ta läheb tulijale vastu ja hakkab hirmsasti karjuma. Sellega kutsub ta oma vastast võitlusele. Et tulija niisamasuguse karjumisega ei vasta, läheb jaanalind julgemaks ja tormab laialiaetud tiibadega vihaselt oma vastasele kallale. Sel silmapilgul aga tungib osavasti sihitud nool linnule südamesse ja surnult langeb ta maha.